Sri Brahma Vidya Vimarsini Sabha Series No. 7

LALITOPAKHYANA VIMARSAM

(Tamil)

And

RASMIMALA STOTRAM

(Nagari)

By

Brahmasri **N. Subramania Iyer Avl.;**
President-Founder of the Sabha

PUBLISHED BY
SRI BRAHMA VIDYA VIMARSINI SABHA,
MADRAS.

1940

Price] [As. 4.

Sri. J. Venkatrama Iyer
clerk,
Stores Department

॥ श्रीः ॥

ஸ்ரீலலிதோபாக்யான விமர்ஶம்.

श्रीमन्मद्गुरुबोधितं श्रितमनोऽभीष्टप्रदानक्षमं
श्रीकामाख्यसुपीठमध्यमगतं श्रीनाथसंसेवितम् ।
एकाम्रद्रुमनाथभावितमुमालक्ष्मीसुवागाश्रितं
त्वेकं चिद्घनमाश्रये परमहं सच्चित्स्वरूपं महः ॥

ஸ்ரீலலிதோபாக்யான மங்களாசரணம்.

"अस्तु वः श्रेयसे नित्यं वस्तु वामाङ्गसुन्दरम् ।
यतस्तृतीयं विदुषां तुरीयं त्रैपुरं महः ॥"

ஜீவப்பிரஹ்மைக்கியவடிவ தத்துவக்ஞானஸ்வரூபிணியாயுள்ள எந்த சித்சக்தியின் அபரோக்ஷஞானத்தினால் வித்வான்களுக்கு மூன்றாவது அவஸ்தையாயுள்ள ஸுஷுப்தியானது அதற்குப் பரமாயும், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மகாரண சரீரங்களுக்கு அதிஷ்டான பிரகாசவடிவ துரீயஸ்வரூபமாயும் விளங்குமோ, அத்தகைய-மஹாகாமேஶ்வரரது வாமபாகத்தில் விளங்கும்—மஹாத்ரிபுரஸுந்தரியென்னும்(த்ரிகாலாபாத்திய)நித்தியவஸ்துவானது நமது ஶ்ரேயஸ்ஸின் பொருட்டு (நமது சித்தத்தில்) ஆவிர்ப்பவிக்கட்டும். அல்லது, எந்த ஜீவப் பிரஹ்மைக்கியக் ஞானத்தினால் ஆத்மஞானிகளுக்கு மூன்றாவது புருஷார்த்தமாகிய காமமானது அதற்கடுத்த நான்காவது புருஷா

ர்த்தமாகும் (திரிவர்க்கங்களின் நீக்கமாகும் அபவர்க்கவடிவ) மோக்ஷமாக விளங்குமோ, அத்தகைய பிரஹ்மவித்யாஸ்வ-ரூபிணியும், மஹாகாமேச்வரரது வாமபாகத்தில் விளங்கும் த்ரிபுரஸுந்தரியுமான ஸத்யாநந்த சித்சக்தியானது நமது சிரேயஸ்ஸாகும் பரமபுருஷார்த்தலாபத்தின் பொருட்டு அபரோக்ஷமாய் விளங்கட்டும்.

"स्त्रीसङ्गमो मोक्षति त्वत्पादसंसेवनात्"

தேவீ மஹிம்னம்

ஸ்ரீலலிதோபாக்யானமென்னும் இச்சிறந்த நூலானது பதினெண் மஹாபுராணங்களுள் கடைசியதான பிரஹ்மாண்ட புராணத்தின் உத்தரகண்டத்தில் ஸ்ரீ ஹயக்கிரீவருக்கும் அகஸ்தியருக்கும் நடந்த ஸம்வாதவடிவமாய் விளங்குவதாகும்.

ஸ்ரீஹயக்கிரீவரின் வரலாறு

முன்னொருகாலத்தில் சதுர்முகப் பிரஹ்மன் ஜகத்தைச் சிருஷ்டிசெய்ய உத்தேசித்தது

क इति ब्रह्मणो नाम तेन तत्राञ्चितो हरिः ।
तस्मात्काञ्चीति विख्याता पुरी पुण्यविवर्धनी ॥

என்று புகழப்பட்ட காஞ்சிக்ஷேத்திரத்தில் பூர்வாங்கமாக ஒரு அச்வமேதயாகம் இயற்றினன். அந்தயாகம் ஆயிரம் மஹாயுகங்கள் நடந்தது. இங்ஙனம் இயற்றுகையில் அது அஸுரர்களால் அழிந்துக்கெடாவண்ணம் காப்பாற்றித்தர பிரஹ்மன் மஹாவிஷ்ணுவை வேண்டிக்கொண்டனர். வாஸுதேவனும் அவரது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி வில்லம்புகளைத் தாங்கி அந்தயாகம் முடியும்வரை நித்திரா

ஹாரங்களின்றி யதை ஸம்ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்து அது முடிந்தவுடனே அதிகக் களைப்பால் அவ்வில்லைக் கழுத்தில் தாங்கிக்கொண்டு அப்படியே தூங்கிவிட்டனர். இங்ஙனம் ஐந்நூறு மஹாயுகங்கள் வரையில் தூங்கிக்கொண்டே யிருந்தனர். அப்பொழுது பிரஹ்மாமுதலிய தேவர்கள் யாவரும் மஹாவிஷ்ணுவை எங்ஙனம் விழிக்கச் செய்வ தெனப்பலவிதமாய் யோஜித்துக் கடைசியில் சிதல் (வம்ரீ) என்னும் ஒருவகைப் புழுவைச் சிருஷ்டித்து அதைக் கொண்டு விஷ்ணுவின் கழுத்திற்குக் கீழுள்ளகோதண்டத் தின் நாணைக்கடித்து அரிக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்தனர். அது வும் அங்ஙனமே வில்நாணையரிக்க அது அறுபட்டு அதன் வேகத்தினால் மஹாவிஷ்ணுவின் சிரம் அறுபட்டு ஆஹ வனீயாக்னியில் விழுந்து பஸ்மமாயிற்று.

இதைக்கண்டு பிரஹ்மாவும் மற்ற தேவர்களும் ஹா ஹாகாரத்தோடு மிகவும் வருந்தி, இன்னது செய்வதெனப் புலப்படாது, பராசக்தியாகும் ஜகதம்பிகையைத் துதித் தனர். அப்பொழுது பராசக்தியானவள் அசரீரியாய் ஆகாயத்தில் தோன்றி, "ஹே பிரஹ்மன்! நடந்தவற்றைப் பற்றி வருந்துவதில் பயனில்லை; யாவும் ஒரு நிமித்தத்தின் பொருட்டே ஸம்பவித்தனவாகும். ஹயக்கிரீவனென் னும் ஓரஸுரன் பலவரங்களைப் பெற்று வேதமார்க்கத்தில் நிஷ்டையும் சிரத்தையும் உடைய ரிஷிகள், முனிகள் முத லியவர்களை வருத்துகின்றனன். அவனுக்குத் தன்னைப் போலவே குதிரை முகமுடைய வொருவனால்தான் மரணம் ஏற்படவேண்டும். ஆதலின் அவ்வஸுரனது நாசத்தின் பொருட்டு இந்தயாக பசுவாகிய அஶ்வத்தின் சிரஸ்ஸை விஷ்ணுவின் சரீரத்தோடு பொருத்துங்கள். அவர் உயிர் பெற்று எழுந்திருப்பார். அஶ்வ முகத்தோடு

விளங்குவதால் விஷ்ணுவுக்கு "ஹயக்கிரீவர்" என்னும் பெயர் ஏற்படட்டும். இவரால் அவ்வஸுரன் ஸம்ஹரிக்கப்படுவான்" என்று திருவாய் மலர்ந்தனள்.

பிரஹ்மாதி தேவர்களும் ஜகதம்பிகையின் ஆக்ஞையின் படியே செய்தனர். மஹாவிஷ்ணுவும் புநர் ஜீவிதராய் தூக்கத்தினின்றும் விழித்தது பொலெழுந்து, தனது அழகான முகம் போனமைக்கு மிகவும் வருந்திப் பரதேவதையைத் துதித்து நிற்கையில், அம்பாள் "இன்னும் ஐந்நூறு மாஹாயுகங்கள் வரையில் இந்த க்ஷேத்திரத்தில், காமகோடி பீடத்தில் என்னை விதிப்படி ஆராதித்துக் கொண்டு, தேடிவரும் தக்கவித்யார்த்திகளுக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்துக்கொண்டிருப்பாயாக; பிறகு உனக்கு ஸ்வபவமான முகம் ஏற்படும்" என்று மொழிந்து மறைந்தனள். அந்த ஆக்ஞையின்படி மஹாவிஷ்ணுஸ்வரூபரான ஹயக்கிரீவர் இன்னும் காஞ்சி காமகோடிபீடத்தில் ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியைத் தூர்வாஸகல்ப (ஸௌபாக்ய சிந்தாமணி) பத்ததியின்படி ஆராதித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அகஸ்தியர் காஞ்சிமாநகரத்திற்கு வந்தது.

அகஸ்தியாது சிஷ்யனான விந்தியன் நாரதருடைய கலகத்தால் ஹிமவானுடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஸூர்ய சந்திரர்களுடைய கதியைத் தடைசெய்யும்படியான அவ்வளவு உயரம் வளர்ந்ததனால், ஸூர்ய சந்த்ர கதிகள் தடைப்பட்டு ஸகல வேதோக்த கர்மாக்களுக்கும் பங்கம் ஏற்பட, சதுர்முகன் பிரஹஸ்பதியுடன் கலந்து யோஜித்துக் காசிக்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று அங்கு வஸிக்கும் அகஸ்தியரைத்தரிசித்து விந்தியமலையை யடக்கும்படியும்; அதற்காக அவரை

काश्यां मरणतो मुक्तिः शिवसारूप्यदा हि सा ।
काञ्च्यां स्मरणतो मुक्तिः सायुज्यपददायिनी ॥

என்னும் பிரமாணத்தின்படி காசியினும் சிறந்த காஞ்சிக்குச் சென்று அங்கேவஸிக்கும்படியும் வேண்டிக்கொண்டனர். அவர்களது வேண்டுகோளுக் கிசைந்து அகஸ்தியரும் காசியிலிருந்து புறப்பட்டுத் தனது தர்ம பத்தினியாகும் லோபாமுத்ரா தேவியுடன் காஞ்சியாத்திரை செய்தனர். வரும் வழியில்,

विन्ध्यः प्रणम्य तं भूयः प्रार्थयामास साञ्जलिः ।
भगवन् मुनिशार्दूल लोपामुद्रापतेऽधुना ॥
शाधि मां करवाण्यत्र किङ्करं किं मुनीश्वर ।

விந்தியன் அகஸ்தியரை வணங்கி 'ஹேபகவன்! தங்களது சிஷ்யனுகும் யான் செய்யவேண்டிய பணி யாது? என்று வினவி நமஸ்கரிக்க, அகஸ்தியர்

अहं त्रिदशकार्यार्थं प्रस्थितो दक्षिणां दिशम् ।
त्वमेवं तिष्ठ विन्ध्याद्रे यावदागमनं मम ॥

ஓ விந்தியனே! யான் தேவகார்யத்தின் பொருட்டுத் தென்திசையில் (காஞ்சிக்கு) செல்கின்றேன். யான் திரும்பி வருமளவும் நீ இங்ஙனமே இருப்பாயாக" என்று ஆக்ஞாபித்துக் காஞ்சீ க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்தனர். வந்ததும் ஸ்ரீகாமாக்ஷி தேவியையும் ஸ்ரீசாமேஸ்வரராகும் ஏகாம்ர நாதரையும், தேவராஜஸ்வாமியையும் தரிசித்து, மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்து நெடு நாள் தவமியற்றினுர். விஷ்ணுவும் பிரத்தியக்ஷமாகி, என்ன வேண்டுமென்று வினவ, அகஸ்தியர் லோக க்ஷேமத்தின் பொருட்டு பாமரர்களும்

முத்தியடைதற்குச் சுலபமான ஸாதனமிதுவெனக் கூற வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, வாஸுதேவன் ஸ்ரீ ஹயக்கிரீவரைக் காட்டி அவர்பால் யாவற்றையும் தெரிந்துகொள்ளும்படி ஆக்ஞாபித்து அந்தர்த்தானமாயினர். பின் அகஸ்தியர் ஹயக்கிரீவரைப் பணிந்து,

यदि तुष्टोऽसि भगवन् इमे पामरजन्तवः ।
केनोपायेन मुक्ताः स्युरेतन्मे वक्तुमर्हसि ॥

பாமரஜனங்களும் எந்த உபாயத்தினால் மோக்ஷமடையக் கூடுமென்று வினவ, ஹயக்கிரீவரும் பரமஸந்தோஷத்தோடு "ஜகதம்பிகையாகும் பராசக்தியின் ஸ்வரூபம் நன்கு அறியப்பட்டு உபாஸிக்கப்படுமேயாயின், அஃதொன்றே போதுமானது; பாபிகளுக்கும் முக்தி ஸுலபம்" என்று கூறிச் சித்சக்தியின் ஸ்வரூபம், ஆவிர்ப்பாவம், மஹிமை, முதலியவற்றைப்பற்றி ஸவிஸ்தாரமாய்த் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இங்ஙனம் இவ்விருவர்க்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையே ஸ்ரீலலிதோபாக்கியானமாகும்.

இவ்வுபாக்கியானத்தில் பண்டாஸுரனது உத்பத்தி, அவனியற்றிய பீடைகள், லலிதாதேவியின் பிராதுர்ப்பாவம், லலிதையின் சக்தி ஸமூஹத்தின் பிரபாவம், பண்டாஸுரவதம், மன்மதன் மறுபடியும் உயிர்பெற்று விளங்கல் முதலிய பலவிஷயங்கள் அடங்கியுள்ளன.

இக்கதை புராணந்தர்க்கதமாயிருக்குங் காரணத்தால், இதற்கொரு ரஹஸ்யார்த்தம் இருந்தே தீரவேண்டுமென்பது நியமம். ஏனெனின், வேதத்திலுள்ள துரூஹமான சிலவிஷயங்களைத் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்தவே புராணங்கள் ஏற்பட்டன. ஆதலின் புராணங்கள் வேதத்தின் உபப்பிரஹ்மணங்களாகும். வேதத்தின் கர்மகாண்ட உபப்

பிரஹ்மணம் தர்மசாஸ்திர ஸ்ம்ருதிகளெனவும், ஞான காண்ட உபப்பிரஹ்மணங்கள் புராணங்களெனவும் கூறப் படும். ஆகவே புராணகதைகளுக்கு பிரஹ்மஸ்வரூபத்தில் தான் தாத்பர்யமென்பது சாஸ்திர ஸித்தாந்தமாகும்.

ஸ்ரீலலிதோபாக்யான கதாஸங்கிரஹம்.

முன்னொருகாலத்தில் பரதேவதையின் புஷ்பப் பிர ஸாதத்தை இந்திரன் அசட்டைசெய்ததனுல், அவனது த்ரைலோக்யஸாம்ராஜ்யமானது சீரும் சிறப்பும், தேஜ ஸும் அற்று ஒழியக்கடவதெனப் பகவான் துர்வாஸ மஹரிஷி சாபமிட்டனர். இந்தசாபத்தோடு, தக்ஷப் பிரஜாபதி செய்த நிரீஸ்வரயாகத்திற்கு மற்ற தேவர் களோடு இந்திரன் சென்றமைக்குக் கோவித்துத் ததீசி முனிவரிட்ட மற்றொருசாபமும் காரணமாக இந்திராதி தேவர்கட்கு வலிவு குன்றிப் பகைவர்களாகின்ற அஸுரர் களால் ஏற்பட்ட துன்பங்களுக்குட்பட்டு வருந்த நேரிட் டது.

தாரகன் முதலிய அஸுரரால் தேவர்கட்கு நேரிட்ட துன்பத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு குஹப் பெருமானையுண்டாக்கப் பிரஹ்மாதி தேவர்கள் பார்வதீ பரமேஸ்வரர்களை யொன்று சேர்க்கும்படி மன்மதனை வேண்டிக்கொண்டனர். மன்மதனும் பரமசிவன் மேல் புஷ்பபாணங்களை யெய்தனன். அப்போது, முன் தனக் கேற்பட்ட பிரஹ்மசாபத்தின்படி, அவன் பரமசிவனது நெற்றிக்கண்ணுல் எரிந்து சாம்பலானுன். அச்சாம்பலி லிருந்து பண்டாஸுரன் என்னும் ஓரஸுரன் மஹாரௌத் ரத்தோடு தோன்றினுன்.

தோன்றியவுடன் அவன் பரமசிவனைத் துதித்துத் தவமியற்றிப் பகைவர்களின் பாதிபலம் தன்னைச்சாரும் படியும், பகைவரின் அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்கள் தன்னிடத்தில் பயனற்றுப் போகும் படியும், அறுபதினாயிரம் வருஷங்கள் பகையற்று ஏகசக்ராதிபத்யம் செய்யவும் வரம் பெற்றுத் தானும் தனது தோள்களிற்றோன்றிய தன் தம்பிகள் இருவரும் ஸ்வர்க்க மர்த்திய பாதாளங்களென்னும் மூவுலகங்களையும் ஆக்கிரமித்து நிர்வீர்யமாக்கினர்.

இவர்களது அட்டூழியங்களை நினைந்து தேவர்கள் பிரஹ்ம விஷ்ணுக்களோடு யோஜித்து ஒரு மஹாயாகமியற்றினார்கள். அந்த யாககுண்டத்தினின்றும் ஸ்ரீசக்ரராஜமென்னும் சிறந்த ரதத்தில் ஆரோஹணித்து ஸ்ரீலலிதாம்பாள் ஆவிர்ப்பவித்தனள்.

ஸ்ரீலலிதாத்ரிபுரஸுந்தரியின் ஆவிர்ப்பாவம் இந்நூலில் இரண்டுவகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. (1) இந்திராதி தேவர்கள் மேரு மலைக்கருகில் ஒரு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள ஒரு ஹோமகுண்டத்தை நிர்மித்து, அதில் மஹாயாக விதானப்படி ஸகல தேவசரீரங்களையும் அங்கங்களையும் ஹோமம் செய்ய, அவ்வக்கினி குண்டத்திலிருந்து லலிதை ஆவிர்ப்பவித்தனளென்பது ஒருவகை. இது,

कुण्डं योजनविस्तारं सम्यक्कृत्वा तु शोभनम् ।
महायागविधानेन प्रणिधाय हुताशनम् ॥
यजाम परमां शक्तिं महामांसैर्वयं सुराः ।
ब्रह्मभूता भविष्यामो भोक्ष्यामो वा त्रिविष्टपम् ॥
एवमुक्त्वा ततः सर्वे देवाः सेन्द्रपुरोगमाः ।
विधिवज्जुहुवुर्मांसमुत्कृत्योत्कृत्य मन्त्रतः ॥

हुतेषु सर्वमांसेषु पादेषु च करेषु च ।
होतुमिच्छत्सु देवेषु कलेबरमशेषतः ॥
प्रादुर्बभूव परमं तेजःपुञ्जमनूपमम् ।
कोटिसूर्यप्रतीकाशं चन्द्रकोटिसुशीतलम् ॥
तन्मध्यमे समुदभूच्चक्राकारमनुत्तमम् ।
तन्मध्यमे महादेवीमुदयार्कसमप्रभाम् ॥
जगदुज्जीवनाकारां ब्रह्मविष्णुशिवात्मिकाम् ।
सर्वाभरणसंयुक्तां शृङ्गारैकरसालयाम् ॥
पाशाङ्कुशेक्षुकोदण्डपञ्चबाणलसत्कराम् ।

என்னும் பிரமாணத்தால் ஏற்படுகின்றது.

2. மஹாஶம்புநாதர் சுத்தநீர்க் கடலையே ஹோமகுண்டமாகவும், மற்ற ஆறு கடல்களிலுள்ள வஸ்துக்களையும், ஜராயுஜமாதி நால்வகைப் பிறப்புப் பிராணிகளையும், ஸ்தாவராதிகளையும், யக்ஷகின்னர கிம்புருஷ, வித்யாதராதிஸமஸ்ததேவதாசரீரங்களையும் அகண்டாக்கினியில் ஹோமம் செய்து காரிகாஷ்டகம் படித்துத் துதித்த பின்னர், மஹா ஶ்மஶானமாகும் அவ்வக்கினி குண்டத்திலிருந்து பரதேவதை ஆவிர்ப்பவித்தனளென்பது இரண்டாவது வகை. இவ்விஷயம்,

स महाशंभुरुत्थाय विधुन्वन्भुवनत्रयम् ।
सप्तमं शुद्धजलधिं कुण्डार्थं समशोषयत् ॥

என்பது முதல்,

आविर्बभूव चिद्वह्नेर्ललितापरमेश्वरी ।
चतुर्योजनविस्तारं दशयोजनमुन्नतम् ॥

नवपर्वसमायुक्तं सर्वतेजोमयाकृतिम् ।
चतुर्वेदमहाचक्रं पुरुषार्थमहाहयम् ॥
आनन्दध्वजसंयुक्तं तप्तकार्तस्वरोज्ज्वलम् ।
सर्वाग्रे बिन्दुपीठेन सहितं ब्रह्मचारिणा ॥
मेरुप्रस्तारारूपाढ्यं चक्रराजरथोत्तमम् ।
आरूढा ललिता देवी स्वयं प्रथमसुद्गता ॥

என்பது வரையுள்ள பிரமாணங்களால் நன்கு விளங்குகின்றது.

இங்ஙனம் லலிதாம்பாள் ஆவிர்ப்பவித்து ஸர்வ சக்திகளையும் பிரபஞ்சத்தையும் தன் சரீரத்தினின்றும் சிருஷ்டித்துப் பண்டாஸுரனையும் அவனது ஸோதர, புத்ர, ஸேனைகளையும் ஸம்ஹரித்து மறுபடியும் மன்மதனைப் புனர் ஜீவிதனுகச் செய்து, பார்வதியைப் பரமசிவனுக்கு மணம் புரிவித்துக் குஹனைத் தோற்றுவித்துத் தாரகன் முதலிய அஸுர பாதையை நிவர்த்தித்துத் தேவர்கட்கு அபய மளித்தனள்.

இக்கதை யானது ஸ்காந்த புராணம், சங்கரஸம்ஹிதை, ஸம்பவ காண்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள காமதஹனத்திற்கும், பார்வதிகல்யாணத்திற்கும் மத்தியகாலத்தில் நடை பெற்றதாக ஏற்படுகின்றது.

மன்மதன் எரிந்த சாம்பலிலிருந்துண்டான ஒரு அஸுரனைப், பராசக்தி தோன்றி, ஸம்ஹரித்து மறுபடியும் காமனைப் பிழைப்பித்த விஷயமே லலிதோபாக்யானத்தில் பிரதானமாய் விளங்கு கின்றது.

இவ்வுபாக்கியான கதையின் ஸாரம் ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் 64 வது நாமாவாகும்.

"देवर्षिगणसंघातस्तूयमानात्मवैभवा"

என்பது முதல் 84-வது நாமாவாகும்

"हरनेत्राग्निसंदग्धकामसंजीवनौषधिः"

என்பது வரையிலுள்ள நாமாக்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றிற்குப் பாஷ்யமியற்றிய ஸ்ரீபாஸுராநந்த நாதர் பண்டாஸுரன் முதலிய அஸுரர்களினுடையவும், பாலா; ஶ்யாமளா, வாராஹீ, முதலிய சக்திகளினுடையவும், ஸ்ரீ லலிதையினுடையவும் ரஹஸ்யார்த்தத்தை வெகு அழகாக நிரூபணம் செய்துள்ளார்.

அவ்விமர்சனத்தை யநுஸரித்தே ஸ்ரீலலிதோபாக்யானத்தின் தத்துவம் இங்கே சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஸ்ரீலலிதோபாக்யான தத்துவம்.

இந்திரன்	=	விவேகாதிஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பத்தியை யுடைய சுத்த அந்தக்கரணத்தோடு கூடிய ஜீவன்.
பரமசிவனால் எரிக்கப்பட்ட காமன்.	=	புஷ்பம், சந்தனம், ஸ்திரீ முதலிய பாஹ்யவிஷய ஸுகங்களில் உள்ள அசுத்த காமவ்ருத்தி.

பண்டாஸுரன் = மல விக்ஷேப ஆவரணுதி தோஷங்களோடுகூடிய அசுத்த ஜீவபாவம். भण्डो जीवभावः

விஷங்கன் = சப்தஸ்பர்சாதி விஷயங்களில் அபிலாஷை विरुद्धः सङ्गो विषङ्गः: विषयाभिलाषः

விசுக்கிரன் = சுக்கிரமாகும் ஞான தேஜஸ்ஸுக்கு விரோதபாவம். கோரவ்ருத்தியும் மூடவ்ருத்தியும் கூடிய, சோகத்தைத் தரும் நிலை

பண்ட புத்திரர்கள் சதுர்ப்பாஹு முதல் உபமாயன் வரை முப்பது பேர். } ஆணவம், மாயிகம், கார்மிகம் முதலிய பாப எண்ணங்கள்.

பண்டனது மந்திரிகள் இந்த்ரசத்ரு, வித்யுன்மாலி முதலிய எண்மர் } காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம், தம்பம் ஹிம்ஸையென்னும் அஷ்டராகங்கள்.

பண்டஸைன்யங்கள் = ஜீவபாவத்திற்கு அநுகூலமான துவைத வ்ருத்திகள்.

விக்னயந்த்ரம் = அத்வைத ஞானத்திற்கு அநுகுணமான ஆத்ம கோசர வ்ருத்திகளைச் செழித்து ஓங்காமல் தடுக்கும் ப்ரத்யூஹ (விக்ன) ங்களின் கூட்டம்.

சூன்யக நகரம் = அக்ஞானம்.

சிதக்னிகுண்டம் = அக்ஞான அவித்தைகளேயும் அவற்றின் காரியங்களேயும் ஒழிக்கும் அகண்டஞானுகார வ்ருத்தி

ஸ்ரீலலிதை = அஹம்பத லக்ஷ்யார்த்தரூப ஆத்மஞானம்.

ஸ்ரீசக்ரராஜ ரதம் = பிரபஞ்சம், சரீரம், அல்லது பரிசுத்தமான அந்தக்கரணம்.

ஸ்ரீசக்ரத்தின் சக்திகள் = ஜீவஸம்பந்தமான அவித்யா துவைதவிருத்திகளே நாசம் செய்யும் ஆற்றலுள்ள ஆத்ம கோசரவ்ருத்திகள்.

குறிப்பு:—ஒன்பது சக்ரங்களோடு கூடிய ஸ்ரீ சக்கிரத்தில் ஒவ்வொரு சக்ரத்திலுள்ள ஆவரண சக்திகளினுடையவும், சக்ரங்களினுடையவும் தத்வார்த்தம், சென்னே, பிரஹ்ம வித்யா விமர்சனீ ஸபை வெளியிட்டுள்ள "ஸ்ரீ வித்யா ஸபர்யா வாஸனே" யென்னும் நூலில் நிரூபணம் செய்யப் பட்டிருக்கின்றது. விஸ்தாரமாய் அறிய விரும்புவோர் அதில் கண்டு தெளிக.

ஆத்ம கோசர வ்ருத்திகளாகும் ஸ்ரீ லலிதாம்பாளின் ஆத்மீய சக்திகளின் விவரம்.

சக்தியின் பெயர்-	லலிதையின் எந்த அங்கம் அல்லது அம்சத்திலிருந்து தோன்றியது	தத்துவம்.
1. பராம்பாள்.	ஹ்ருதயம்.	அத்வைத தாத்பர்யம்.
2. ஶ்யாமளே.	புத்தி.	மனன வ்ருத்தி
3. வாராஹி.	அஹங்காரம்.	நிதித்தியாஸன வ்ருத்தி
4. விக்னேஶ்வரன்.	புன்சிரிப்பு.	ஸந்தோஷம்.
5. ஷடாம் நாய தேவதைகள்	மூலாதாராதி ஷட்சக்ரங்கள்	சுபேச்சை முதல் ஆறு ஞானபூமிகா வ்ருத்திகள்.
6. பாலே.	விளையாட்டு.	நிருபாதிக நாட்டத்தின் ஆரம்ப ஸ்திதி.
7. ஸம்பத்கரீ.	அங்குசம்.	யோகம்.
8. அஶ்வாரூடை.	பாசம்.	பாஹ்யேந்திரிய அடக்கம்.
9. நகுலீ	தாலு தேசம்.	சிரவணம்.
10. ரஶ்மிமாலா தேவதைகள்.	மூலாதாரம் முதல் பிரஹ்மரந்தரம் வரை	சப்தஸ்பர்ஶ ஸுகதுக்காதி விஷய ஞானங்களின் அதிஷ்டானம்.

இங்ஙனம் ஸ்ரீ லலிதா தேவியானவள் ஸகல ஆத்மீய சக்திகளைக் கொண்டு அநாத்ம-அவித்யா வ்ருத்திகளாகும் பண்டஸைன்யத்தையும் பண்டாஸுரனையும் நாசம் செய்தனளென்பது தான் மேற்படி உபாக்யான கதையின் சிறந்த தத்துவமாகும்.

ஒரு சங்கை :—ருத்ர கோபாக்கினியிலிருந்து பிறந்த பண்டாஸுரன் தோன்றியவுடனே சித்ரகர்மகணேசன் அவனுக்குச் சதருத்ரீய மஹாமந்த்ரத்தை யுபதேசித்து ஸ்ரீமஹாதேவனைத் துதிக்கும்படி செய்தனன். அவனும் அப்படியே துதித்துப் பரமசிவனிடத்திலிருந்து வரங்களைப் பெற்றதோடு சிவபூஜா துரந்தரனாய் விளங்கினான். மற்றும் வேத வேதாங்க பாராயணத்தோடு யக்ஞயாகாதிகளும் இயற்றிக்கொண்டு வந்தானென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இது

अर्चयन्तो महादेवमास्थिताः शिवशासने ।
बभूवुर्दानवास्तत्र पुत्रपौत्रधनान्विताः ॥
गृहे गृहे च यज्ञाश्च संबभूवुः समन्ततः ।
ऋचो यजूंषि सामानि मीमांसान्यायकादयः ॥
प्रवर्तन्ते स्म दैत्यानां गृहं प्रति गृहं प्रति ।
यथाश्रमेषु मुख्येषु मुनीनां च द्विजन्मनाम् ॥
तथा यज्ञेषु दैत्यानां बभूवुर्हव्यभोजिनः ॥"

என்னும் மேற்படி லலிதோபாக்யானப் பிரமாணங்களால் ஏற்படுகின்றது. இங்ஙனம் பண்டன் வேதோக்த கர்மங்களிலும், சிறந்த சிவோபாஸனையிலும் துரந்தரனாய் இருக்க அவனைத் துஷ்டனாக நினைத்து அவனைச் சம்மரிக்க யத்தனித்தல் தர்மமாகுமா?

ஸமாதானம் : — தர்மமேயாகும். பண்டாஸுரன் வெளிக்கு, ஸகலவேதோக்த யக்ஞயாகாதி கர்மாக்களேயும் சிவாராதனத்தையும் செய்தானே யொழிய ஆந்தரமாய் மஹா பாஷண்டன். டம்பத்துக்காகவே எல்லாவற்றையும் இயற்றினன். இவ்விஷயம் பண்டதத்துவ விமர்சனத்தால் நன்கு புலப்படும்.

பண்டாஸுரதத்துவம்

ரஜஸ்தமோ குணப்பிரதான அசுத்த காம (மன்மத) னுடைய ரூபாந்தரமே பண்டாஸுரனென்பதில் யாதொரு ஸந்தேஹமுமின்று. அசுத்த காமன் எரிந்து சாம்பலான பொழுது சரீரம் மாத்திரம் நாசமாயிற்றே தவிர அசுத்த காமத்துவம் நாசமாகவில்லை. எங்ஙனம் இரும்பு செம்பு முதலிய உலோஹங்கள் பஸ்மமாக்கப் பட்டபோது, அதற்கு முன்னிலும் அதிக வீர்யமுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே ரூபாந்தரத்தை யடைந்த பண்டனென்னும் அசுத்த காமனுக்கு வீர்யமதிகரித்தது. மஹா வைராக்கியத்தோடு விளங்கும் சிவனது அக்கினி நேத்திரத்தால் எரிக்கபட்டமையால் பண்டனுக்குக் குரோதமும் கோபமும் அதிகரித்திருந்தன. வைராக்கியவ்ருத்தியினல் அஹங்காரமும் காமமும் (நாசமாகாமல்) பீஜவடிவமாய் இருக்கின்றன வென்பது சாஸ்திர ஸித்தாந்தமாகும். ஸர்வ விஷயங்களும் விஷம் போல் தூஷ்யமாய்த் தோன்றுவதால் எதனிடத்திலும் பிரியமென்பதே கிடையாது.

"रसो वै सः, रसँ ह्येवायं लब्ध्वानन्दीभवति"

ரஸமே ஆநந்தம். ரஸரூப ஆநந்தத்தை நாசம் செய்பவன் பண்டன். இது பிரஸித்தமானது.

"भण्डासुराभिधः कश्चिदभूदसुरपुङ्गवः ।
ततः सर्वाणि भूतानां शरीराणि सहात्मभिः ।
संप्रविश्य सुवीर्याणि भक्षयामास वीर्यवान् ॥
देवानां च मनुष्याणां गन्धर्वाणां च भोगिनाम् ।
शरीराणि समं प्राप्य वीर्याण्यादत्सहात्मभिः ॥"

என்று காஞ்சிமாஹாத்மியம் 35வது அத்தியாயம் கூறுவதின் கறியத்தக்கது.

வைராக்கியதசையில் சப்தஸ்பர்ஶாதி வடிவ பிரபஞ்சத் தோற்றம் இருப்பதால் தத்துவஞானம் இல்லை. ஆதலால் ஆநந்தம் விளங்கவில்லை. ஆதலாற்றான் பண்டன் அசுத்த ஜீவபாவமாகக் கூறப்பட்டது. மேலும் அக்ஷரங்களின் மாறுபாட்டால் டம்பன் என்பதுதான் பண்டனென்று வியவகரிக்கப்படுகின்றது. ஆதலின் அவனுடைய ஆசாணே வெளிவேஷமே யாகும். அனுபவமின்றி வாய்வேதாந்தம் பேசுதலும் பண்டத் தன்மையே யாகும்.

காமத்தின் பீஜவடிவ பண்டாஸுரனது நாசம் சித்சக்தியினுல்தான் ஆகும். இதுதான் காமப்பிரளயமென்பது.

कामप्रलयतोद्धर्त्री ललितापरमेश्वरी ।
प्रत्यण्डं प्रतिकल्पं च साविर्भावं समश्नुते ॥
मदंशेन महेशेन रोषाद्दग्धे मनोभवे ।
तद्भस्मप्रोत्थितैर्भण्डमुखैराकुलितं जगत् ॥
विनष्टं च विसारं च मृतप्रायमभूत्सुराः ।

என்னும் பிரமாணத்தின்படி மனத்தோற்றங்களாகும் காமாஹங்காரங்கள் யதார்த்த ஞானத்தினுல்தான் நாச மாகும்.

இதுவரையிற் செய்த விசாரத்தால் பண்டத்தன்மை அசுத்த அஹங்காரத்தோடும் அசுத்த காமத்தோடுங்கூடிய ஜீவபாவமே யாகுமென்பது சித்தமாயிற்று.

அநாத்மாகாரவ்ருத்திகளை யொழித்தல் வாயிலாக ஆத்மாகார வ்ருத்திகளைப் பெருக்குதலென்னும் லக்ஷணத் தோடுகூடிய நிதித்தியாஸனமே ஸ்ரீ லலிதாபண்டாஸுர யுத்தத்தின் தத்துவமாகும்.

இதன் விமர்சமாவது--

பண்டாஸுரபக்ஷம்	லலிதாபக்ஷம்
1. துர்மதன்	ஸம்பத்கரீ
2. குருண்டன்	அஶ்வாரூடை
3. கரங்கன் முதலிய ஐந்து ஸேனாதிபதிகள்	கருடாரூடையாகும் நகுலீ சக்தி
4. வலாஹகன் முதலிய 7 ஸேனாதிபதிகள்	திரஸ்கரிணீ
5. சதுர்பாஹு முதலிய 30 பண்ட புத்திரர்கள்	பாலா பரமேஶ்வரி
6. பண்டாஸுரன் தம்பி விசுக்ரன்—	மந்த்ரிணீயாகும் ஶ்யாமளை
7. ,, ,, விஷங்கன்—	தண்டநாதை யாகும் மஹாவாராஹீ.
8. பண்டாஸுரன்	ஸ்ரீலலிதாமஹாராக்ஞீ.

மேற்கூறிய விமர்சத்தின் விளக்கமாவது:—

1. துர்மதன். தான் மிகவும் தாழ்ந்தவனுயிருப்பினும் தன்னிடத்தில் உயர்ச்சியை ஆரோபித்துக்கொண்டு பெரியோர்களுக்கு ஸன்மானமும் ஆதரவும் செய்யாமை மதமாகும். இது வேதாந்தசாஸ்திர பரோக்ஷஞானத்தினல் நிவர்த்தியாகும். இந்த சாஸ்திரஞானமும் ஏகாக்கிரத் தன்மையாலேற்படுவதாகும். யோகதத்துவ ஸ்வரூபிணியாகும் ஸம்பத்கரீதேவியால் மதரூப துர்மதனது அழிவு கூறப்பட்டது. ஏகாக்கிரவடிவ மனவிஷய ஸம்யோகமே ஈண்டு யோகபதத்தின் தாத்பர்யமாம்.

2. குருண்டன். துர்மதனது ஸஹோதரன்; தர்ப்ப வடிவினன். தர்ப்பமென்பது பாஹ்யேந்திரிய வியாபாரத்தால் விருத்தியடைவதாகும். இந்த துர்க்குணமானது தமமென்னும் பாஹ்யேந்திரியநிக்கிரஹ வடிவ அஶ்வாரூடையால் நாசமாக்கப்பட்டது.

3. கரங்கன் முதலிய ஐந்து ஸேநாதிபதிகள். இவர்கள் அவித்யை, அஸ்மிதை, ராகம், துவேஷம், அபிநிவேசமென்னும் பஞ்சகிலேசவடிவினராவர். இந்த பஞ்சகிலேசங்களும் குரூபதேச, சாஸ்திராத்தியயன வடிவ சிரவண தத்துவரூபிணியாகும் நகுலீ தேவியால் ஒழியத்தக்கனவாகும்.

4. வலாஹகன் முதலிய ஏழுஸேநாதிபதிகள். வலாஹகன் ஜீவத்தன்மைக்கு வலிமையைத்தரக்கூடிய அசுத்த மனத்தைவிடாதுள்ள நிலையின் வடிவினன். அசுத்த மனத்தோடுகூடிய துவைத நிலையானது ஜாக்கிரஸ்வப்னங்களெனும் இரண்டு அவஸ்தைகளாகும். அவ்வியக்தஜாக்ரம், வியக்தஜாக்ரம், ஜாக்கிரஸ்வப்னம், அவ்வியக்தஸ்வப்னம், வியக்தஸ்வப்னம், ஸ்வப்னஜாக்ரம் என்பவை ஆறும் ஜாக்

கிரஸ்வப்னங்களின் பேதங்களாகும். இந்த அசுத்தமனஸ்க நிலையானது ஸம்ப்ரஸாதரூப பிரஹ்மாநந்த நிலையெனும் ஸுஷுப்தி அவஸ்தாஸ்வரூப திரஸ்கரிணீ தேவியால் லயிக்கத்தக்கதாகும்.

5. பண்டபுத்திரர்கள் ஆணவம், மாயிகம், கார்மிகம் முதலிய பாப எண்ணங்கள். இவ்வெண்ணங்கள் யாவும் உபாதி நாட்டத்தால் ஏற்பட்டனவாகும். இவை நிருபாதிகநாட்டத்தின் ஆரம்பவடிவ பாலாபரமேஶ்வரியால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டன. பாலையென்பவள் ஆத்மாகார ஆந்தரவ்ருத்தியின் பிரதமரூபிணியாவள்.

6. விசுக்ரன். சுக்ரமென்னும் தேஜஸ்ஸுக்கு விரோதமான குணம். துக்கித்தன்மை; **विशेषेण शुचं राति क्रामतीति वा विशुक्रम् ॥** துக்கத்தைத்தரும் பேதநாட்டம். இது ஜீவபாவத்தின் கூடப்பிறந்தகுணம். இது மனனவ்ருத்திஸ்வரூப ஶ்யாமளா தேவியால் அழிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

7. விஷங்கன். ஆத்மநாட்டத்திற்கு விருத்தமான விஷயங்களில் அபிலாஷை (விருப்பம்). இது "நாமரூபங்கள் மித்யை; அதிஷ்டான வடிவஸச்சிதாநந்தங்களே அவிநாசி" யென்னும் ஸந்தேஹ விபரீதங்களற்ற நிலையாகும் நிதித்தியாஸன வடிவ மஹாவாராஹியால் ஒழிக்கப்பட்டது.

8. பண்டாஸுரன். ஜீவபாவம். இது அஹம்பத லக்ஷ்யார்த்தரூப ஸ்ரீலலிதா தேவியால் அழிக்கப்பட்டது. ஜீவபாவத்தின் அவித்யாவ்ருத்திகள் யாவும் மஹா பாசுபதாஸ்த்ரத்தின் அக்னியாலும், கார்ய ஸஹித மூலாக்ஞானத்தோடு கூடிய ஜீவத்தன்மையானது மஹாகாமேஶ்வராக்னியாலும் நாசமாக்கப்பட்டன.

அப்பியாஸ தாரதம்மியத்தினுல் மேனுக்கு மேல் ஏற்படும் சிறந்த அத்வைதவ்ருத்திகளே மஹா பாசுபதாஸ்த்ரத்தின் ஞானவடிவ அக்னியாம். பிரஹ்மக்ஞானமே காமேஶ்வராக்னியாகும். இவை பின்னர் நன்கு விமர்சிக்கப்படும்.

भण्डासुरेन्द्रनिर्मुक्तशस्त्रप्रत्यस्त्रवर्षिणी ।

பரதேவதையானவள் பண்டனுல் விடப்பட்ட ஒவ்வொரு அஸ்த்ரத்திற்கும் சஸ்த்ரத்திற்கும் விரோதமான அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களைவிட்டு அவற்றை நாசமாக்கினுள். பண்டாஸுரனது அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்கள் யாவும் அவித்யா வ்ருத்திரூபங்களே. பரதேவதையால் விடப்பட்ட பிரதி அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்கள் அவற்றின் நிவர்த்தகங்களாகும் வித்யா வ்ருத்திகளே யாகும்.

இவற்றின் விவரமாவது—

பண்டனது அஸ்த்ரம்.	லலிதையின் பிரதி அஸ்த்ரம்
1. அந்ததாமிஸ்ரம் (பேரிருட்டு)	மஹாதரணி அஸ்த்ரம்
2. பாஷண்டாஸ்த்ரம்.	காயத்ரியஸ்த்ரம்
3. அந்தாஸ்த்ரம் (குருடு)	சக்ஷுஷ்மதீ மஹாஸ்த்ரம்
4. சக்தி நாசாஸ்த்ரம்	கந்தர்வ ராஜ விஶ்வாவஸு அஸ்த்ரம்
5. அந்தகாஸ்த்ரம் (யமன்)	ம்ருத்யுஞ்ஜயாஸ்த்ரம்
6. ஸர்வஸ்ம்ருதி நாசகாஸ்த்ரம்	ஶ்ருதி தாரணுஸ்த்ரம்

பண்டனது அஸ்த்ரம்.	லலிதையின் பிரதி அஸ்த்ரம்
7. பயாஸ்த்ரம்	அபயங்கராஸ்த்ரம்
8. மஹா ரோகாஸ்த்ரம்	நாமத்ரயாஸ்த்ரம்
9. ஆயுர் நாசனுஸ்த்ரம்	காலஸங்கர்ஷிணீ என்னும் அஸ்த்ரம்
10. மஹா அஸுராஸ்த்ரம். இதிலிருந்து மது கைடபர், மஹிஷாஸுரன், தூம்ரலோசனன், சண்ட முண்டர், சிக்ஷுரன், சாமரன், ரக்த பீஜன், சும்பநிசும்பர்கள், கால கேயர், முதலிய பல்லாயிரம் அஸுரர்கள் தோன்றினர்.	மஹாதுர்க்காஸ்த்ரம். இதிலிருந்து மஹாகாளீ, மஹா லக்ஷ்மீ, மஹா ஸரஸ்வதி முதலிய பல துர்க்கா தேவிகள் தோன்றி அஸுரரை யொழித்தனர்.
11. மூகாஸ்த்ரம் (ஊமை)	வாக்வாதின்யஸ்த்ரம்

कराङ्गुलिनखोत्पन्ननारायणदशाकृतिः

12. i வேததஸ்கர ஸோமகாஸ்த்ரம்	மத்ஸ்யாவதார அஸ்த்ரம்
ii அர்ணவாஸ்த்ரம்.	கூர்மாவதார ,,
iii ஹிரண்யாக்ஷாஸ்த்ரம்.	வராஹாவதார ,,
iv ஹிரண்யகசிபு அஸ்த்ரம்	நாரஸிம்ஹாவதார ,,
v மஹா பலீந்த்ராஸ்த்ரம்	வாமனுவதார ,,

பண்டனது அஸ்த்ரம்	லலிதையின் பிரதி அஸ்த்ரம்
vi ஹைஹயாஸ்த்ரம்	பரசுராமாவதார ,,
vii ராவணாஸ்த்ரம்	கோதண்டராமாவதார ,,
viii வானராஸ்த்ரம்	பலராமாவதார ,,
ix ஆஸுர ராஜாஸ்த்ரம். இதனின்று சிசுபால தந்தவக்த்ரர்கள், ருக்மீ, பாணாஸுரன், கம்ஸன், சாணூரமல்லன், முஷ்டிகன், காளியன், யமளார்ஜுனர், த்ருணாவர்த்தன் முதலியவர்கள்.	வாஸுதேவனாகும் க்ருஷ்ணாவதார அஸ்த்ரம்
x கல்யஸ்த்ரம். (அநாசாராஸ்த்ரம்)	கல்கியவதார ,,
13. மஹாமோஹாஸ்த்ரம்	சாம்பவாஸ்த்ரம்

महापाशुपतास्त्राग्निनिर्दग्धासुरसैनिका ॥

अभ्यासतारतम्येन उत्तरोत्तरोत्पन्ना उत्कृष्टा अद्वैतवृत्तय एव महापाशुपतास्त्राग्नयः । असुरसैनिकाः—आविद्यकवृत्तयः ॥

லலிதா ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் 81வது நாமம்.

இங்ஙனம் பரதேவதை பண்டாஸுரன் விட்ட அஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதியான பிரதி யஸ்த்ரங்களை விட்டு அவற்றை யொழித்து, பண்டனது ஸர்வ ஸைன்யங்களை

யும் நாராயணாஸ்த்ரத்தால் நாசம் செய்து, பின் மஹாபாசுபதாஸ்த்ரத்தை விட்டனள். இது பண்டனது ஸேனாதிபதிகளைக் கொன்றது. பின் ஏகாங்கியாய் நிற்கும் பண்டனை மஹாகாமேஶ்வராஸ்த்ரத்தால் கொன்றனள்.

இங்கே கூறப்பட்ட அஸ்த்ரங்கள் யாவும் மந்த்ராத்மகமானவை. இந்த அஸ்த்ர மந்த்ரங்கள் யாவும் வித்யோபாஸகர்கள் தினந்தோறும் ஜபிக்கும் ரஶ்மிமாலையில் சேர்ந்தவையே யாகும்.

இந்த யுத்தத்தை ஆழ்ந்து யோஜிக்கின் ஸகல புராணேதிஹாஸங்களில் நடந்த யுத்தங்களின் பரம ரஹஸ்யார்த்தம் ஜீவ பாவத்திற்கும் ஆத்ம ஞானத்திற்கும் நடக்கும் யுத்த ரூப நிதித்தியாஸனமேயாகு மேன்பது புலப்படாமற் போகாது.

कामेश्वराग्निनिर्दग्धसभण्डासुरशून्यका (सैनिका)।

कामेश्वराग्निश्चिदग्निः। चिदात्मन एव सर्वकाम्यमानत्वेन कामेश्वरत्वात्। आत्मनः कामाय सर्वं प्रियं भवतीति श्रुतेः। भण्डासुरो द्वैतभानकरो जीवभावः। सैनिका लिङ्गशरीरादयः। शून्यकेति तात्विकपाठे जीवभावसहितस्य शून्यभावस्य चिदग्निनापगमे चिन्मात्रमवशिष्यत इति सिध्यति॥

(ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் 82வது நாமம்)

இங்ஙனம், இவ்வுபாக்கியானத்தில் பண்டாஸுரவதை யென்னும் வியாஜத்தால், ஸ்ரீலலிதாதேவியின் பராரூபம் கூறப்பட்டதோடு ஒவ்வொரு ஜீவனிடத்திலும் பிரதிதினம் இந்த யுத்தம் நடைபெறுகின்ற தென்றும், பண்டனு

கும் ஜீவபாவம் ஒழியின் தானே அஹம்பத லக்ஷ்யார்த்த வடிவ லலிதா தேவியாகி நிர்விசேஷ சிவத்தோடு ஐக்கியமாகின்றனனேன்னும் பரம ஸித்தாந்தம் நிரூபணம் செய்யப்படுகின்றது.

இத்தகைய மஹாசிறந்த தத்துவத்தோடு கூடிய இந்த உபாக்கியானமானது "द्वात्रिंशल्ललिताख्यानममृतं दिव्यदर्शनं" என்னும் பிரமாணத்தின் படி முப்பத்திரண்டு அத்தியாயங்களோடு கூடியதென்றேற்படுகின்றது. ஆனல் இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ள நாகர, கிரந்த, ஆந்த்ரலிபிகளிலுள்ள (அச்சுப்) பதிப்புக்கள் எல்லாவற்றிலும் முப்பத்திரண்டிற்கு மேற்பட்ட ஸங்க்யையுள்ள அத்தியாயங்களே காணப்படுகின்றன. பம்பாய் நாகராக்ஷரப் பதிப்பில் 40 அத்தியாயங்களும், சென்னை ஆந்த்ர, கிரந்த லிபிப்பதிப்புக்களில் 42 அத்தியாயங்களும் இருக்கின்றன. ஆனல் இவ்வெல்லாப் பதிப்புக்களிலும் फलश्रुतियிலுள்ள —

१. द्वात्रिंशल्ललिताख्यानममृतं दिव्यदर्शनम् ।

२. तस्माद्द्वात्रिंशिकाशास्त्रं ब्रह्माण्डोत्तरकीर्तितम् ।

३. इदं द्वात्रिंशदध्यायसंमितं दर्शनोत्तमम् ।

४. ब्राह्मणं वरयेद्देव्यै द्वात्रिंशत्पाठकर्मणि ।

५. पठन् द्वात्रिंशिकापाठं सर्वपापैः प्रमुच्यते ।

६. द्वात्रिंशिकाया अस्यास्तु सकृदावर्तनादपि ।

என்னும் ஶ்லோகங்கள் காணப்படுகின்றன. இதனல் 32 அத்தியாயங்களோடு கூடியதே ஸ்ரீலலிதோபாக்கியானமென்பது பெறப்படுகின்றது. இங்ஙனமிருக்க மேற்கூறிய பதிப்புக்களில் அதிக எண்ணிக்கையுள்ள அத்தியாயங்கள் சேர்ந்திருப்பதன் காரணம் அறியமுடியவில்லை. இதைப்

பற்றி விமர்சனம்செய்து தீர்மானிக்கப் பல ஏட்டுச்சுவடிகள் ஸம்பாதிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் மைஸூரில் எழுதப்பட்ட தெலுங்கு லிபியிலுள்ள ஒரு சுவடியில் 32அத்தியாயங்கள் இருக்கின்றன. இதில் 32-வது அத்தியாயம், மந்த்ரராஜபிரகாரகதனமாகும். இந்த அத்யாயம் பம்பாய், நாகரப் பதிப்பின்படி 34வதாகும். 35 முதல் 40 வரை ஆறு அத்தியாயங்கள் அதிகமானவை. இந்த ஆறு போக மீதி முப்பத்திரண்டும் 32ல் அடங்கினவையேயாகும். இரண்டத்தியாயங்கள் நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இஃதன்றி ஆந்த்ர, கிரந்தாக்ஷரப் பதிப்புக்களில் (42 அத்.) அதன்படி 11ம் அத்யாயம் முதல் 22ம் அத்யாயம் வரையில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. அவை, ஸதீதேவி தக்ஷயாகத்திற்குச் செல்லுதல், ஸதீதக்ஷர்களின் நிஷ்டுரவார்த்தைகள், தக்ஷயாகத்துவம்ஸம், ஹிமவானிடத்தில் நாரதரின் வருகை, தாரகாஸுரனது கொடுமைகள், ஸ்தாண்வாஶ்ரமத்தில் வஸந்தருதுவின் விஜ்ரும்பணம், பார்வதீதேவியின் வர்ணனை, மன்மதனுக்கு சதுர்முகன் சாபமிடல், பண்டாஸுரனது உத்பத்தி, இந்த்ராதி தேவர்கள் மஹாவிஷ்ணுவை நாடிச்செல்லுதல், பரசம்புநாதரின் மஹாயாகவிதானம், ஸ்ரீலலிதாதேவியின் ஆவிர்ப்பாவம், தேவி இயற்றிய ஜகத்ஸ்ருஷ்டியென்பனவாகும். இவை எங்கிருந்து எடுக்கப்பட்டனவென்பது ஆராய்தற்குரியவிஷயமாகும்.

அம்ருதஸ்வரூப மோக்ஷத்தையளிக்கும் திவ்யதர்சனமாகும் இந்த லலிதோபாக்கியானம் முப்பத்திரண்டத்தியாயங்களோடு கூடிவிளங்குவதில் ஏதோவொரு தத்துவம்

இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. அதைப்பற்றிச் சற்று விமர்சிப்பாம்.

शुद्धविद्याङ्कुराकारद्विजपङ्क्तिद्वयोज्ज्वला । विद्या ह वै ब्राह्मणमाजगाम என்றபடி பிரஹ்மவித்யை பிராஹ்மணனை யாஶ்ரயித்திருக்கின்றது. பிரஹ்மவித்தான அவன் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்து அதை விஸ்தாரப்படுத்துவதால் ஞானத்தைப் பெற்ற வித்வான்கள் சுத்தவித்யாங்குரவடிவினராவர். இதந்தை அஹந்தைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள ஐக்கியமாகும் அத்வைதத்தை யுணர்வதே சுத்தவித்யையாம். இத்தகைய வித்வத்கோஷ்டிகள் இரண்டிற்கிடையே அதாவது, ஹயாஸ்ய-கும்பஜர்கள், ஸம்வர்த்தக-தத்தாத்திரேயர்கள், ஸூத-ரிஷிகணங்கள் என்னும் இவர்களுக்கிடையே நடந்த ஸம்வாதரூபமான சாஸ்திரம் **शुद्धविद्याङ्कुराकारद्विजपङ्क्तिद्वयोज्ज्व**லையாகும். இது ஸ்ரீலலிதோபாக்கியானமே.

அத்வைத நிலையையளிப்பது ஸ்ரீமஹாஷோடசீ வித்யை யாதலின் அதுவும் சுத்தவித்தைக்கு அங்குரம்போன்றதாகும். ஒவ்வோரங்குரத்திற்கும் இவ்விரண்டு இதழ்களுண்டு. ஒன்று பிரகாசவடிவம், மற்றொன்று விமர்சரூபம். ஆகவே அபேதஞானத்திற்கு அங்குரவடிவமாயும், பிரகாசவிமர்ஶாத்மக (32 என்னும் எண்ணிக்கையோடு கூடிய) ஸ்வரூபமாயும் விளங்குவது லலிதோபாக்கியானமெனினும் பொருந்தும்.

அன்றியும், இது அஹம்பதலக்ஷ்யஸ்வரூப பரதேவதா பிரதிபாதகமாயிருத்தலின், நான்கு பாதங்களோடு கூடிய பூர்ணகாயத்ரீரூபமாய் முப்பத்திரண்டத்தியாயங்களோடு விளங்குகின்றதென்றுங் கூறத்தகும்.

द्वात्रिंशद्भेदभिन्ना या तां वन्देऽहं परात्पराम् ।

என்னும் ஸூதஸம்ஹிதா பிரமாணத்தின்படி பர தேவதை முப்பத்திரண்டு அக்ஷரங்கள் வடிவாய் விளங்கு கின்றனளென்றேற்படுகின்றது. எங்ஙனம் ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ர நாமங்களானவை முப்பத்திரண்டு எழுத்துக் களால் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றனவோ, அங்ஙனமே இந்த உபாக்கியானமும் முப்பத்திரண்டு அத்தியாயங்களோடு கூடி விளங்குகின்றதென்பதும் அறியத்தக்கது.

இது சரித்திரகண்டமென்று கூறப்படும். இஃதன்றி, மந்த்ரகண்டம், நியாஸகண்டம், பூஜாகண்டம், புரஶ்சரண கண்டம், ஹோமகண்டம், ரஹஸ்யகண்டம், ஸ்தோத்ர கண்டம் என மற்றும் ஏழுகண்டங்கள் லலிதோபாக்கியா னத்திற் சேர்ந்தவையென்று தெரிகின்றது. இவையாவும் பிரஹ்மாண்டபுராணம் உத்தரகண்டத்திற் சேர்ந்துள்ள வையே. ஆயினும் தற்போது அச்சிடப்பட்டுள்ள பிரஹ்ம மாண்ட புராணத்தில் இவை வியக்தமாய்க் காணப்பட வில்லை. ஆயினும், முற்கூறிய காஞ்சீமாஹாத்மியம் முதல் மந்த்ரோபாஸனுபிரகாரம் வரையுள்ள ஆறு அத்தியாயங்க ளில் நியாஸம் முத்திரை முதலியன சுருக்கமாய்க் கூறப் பட்டுள்ளன.

இந்த பண்டசரிதமானது திரிபுரா ரஹஸ்யம்-மாஹா த்மிய கண்டம் 49 முதல் 78 வரையுள்ள அத்தியாயங்களி லும், காஞ்சீ மாஹாத்மியம் 35 வது அத்தியாயத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனம் ஸ்ரீலலிதோபாக்கியானமானது ஒருவாறு விமர்சம் செய்யப்பட்டது.

சிவம்.

॥ रश्मिमाला स्तोत्रम् ॥

सदानन्दभूमा चिदानन्दधामा गुहानन्दनामा गुरुर्वै चकास्ति ।
मदीयेऽकुलाम्भोजमध्यप्रदेशे मदाघौघहारी मदानन्दकारी ॥ १ ॥

रश्मिरूपमनुमालयाञ्चितं शुद्धचित्तमुनियोगिभावितम् ।
मत्तचित्तमनुजातिदूरगं चिद्घनं मनसि भावये गुरुम् ॥ २ ॥

या वेदत्रितयात्मिका द्विजवरैः सन्ध्यात्रयोपासिता
त्रिंशद्वर्णसमुज्ज्वला भगवती त्रेतास्वरूपा शिवा ।
गायत्री श्रितरक्षणेऽतिचतुरा गाधेयमुख्यैर्नुता
या सा स्मेरमुखाम्बुजाऽशुभहरा चिद्रूपिणी पातु माम् ॥३॥

विद्यैन्द्री भयसंकटार्तिशमनी या हन्ति शत्रून् शिवा
भक्तानामभयंकरी मुनिरसैर्वर्णैर्युता स्वस्तिदा ।
भीतस्याकुलचेतसो मम पुरः प्रादुर्भवत्वम्बिका
मत्तेभोपरि संस्थिता करलसच्चक्रादिदिव्यायुधा ॥ ४ ॥

वर्णाष्टकयुतां सौरीविद्यां तेजःप्रदायिनीम् ।
आयुरारोग्यदां वन्दे सौरमण्डलमध्यगाम् ॥ ५ ॥

केवलप्रणवाकारां कैवल्यपददायिनीम् ।
देवीमनेकमार्ताण्डसदृशद्युतिमाश्रये ॥ ६ ॥

देवीं तुरीयगायत्रीं ब्रह्मात्मैक्यविमर्शिनीम् ।
नवार्णामतिशोभाढ्यां वन्दे तुर्यपदप्रदाम् ॥ ७ ॥

विश्वावस्वाख्यगन्धर्वविद्यां रक्तारुणां भजे ।
वीणापाणिं सदोल्लासां श्रेष्ठकन्याप्रदायिनीम् ॥ ८ ॥

षोडशार्णस्वरूपां तां पथिषड्रुद्रसंज्ञिताम् ।
वन्दे वृषस्थितां विद्यां मार्गसंकटहारिणीम् ॥ ९ ॥
जलापच्छमनीं तारां बौद्धदर्शनदेवताम् ।
नवार्णां नवमेघाभां नौमि नौकासनस्थिताम् ॥ १० ॥
नामत्रयमहाविद्यां महाव्याधिविनाशिनीम् ।
अच्युतानन्तगोविन्दहृदयान्तामहं भजे ॥ ११ ॥
अष्टविंशतिवर्णाढ्यां महाप्रत्यूहनाशिनीम् ।
इष्टसिद्ध्यै नतोऽस्म्यद्य विद्यां हैरम्बिकीं शुभाम् ॥ १२ ॥
शिवशक्त्यैक्यरूपां तां शिवतत्त्वविमर्शिनीम् ।
शिवत्वसिद्ध्यै सद्विद्यां द्वादशार्णामहं भजे ॥ १३ ॥
मृत्युंजयमहाविद्यां दशार्णामहमाश्रये ।
मृत्युमृत्युं सदास्यन्दिपीयूषाप्लुतविग्रहाम् ॥ १४ ॥
सप्तत्रिंशत्सुवर्णाढ्यां ब्रह्माणीं श्रुतिधारिणीम् ।
महाविद्यामहं वन्दे कुण्डिकाक्षस्रगुज्ज्वलाम् ॥ १५ ॥
सर्वज्ञताकरीं वन्दे सबिन्दुं सर्वदेहगाम् ।
अकारादिक्षकारान्तां मातृकां शब्दरूपिणीम् ॥ १६ ॥
लोपामुद्राख्यसद्विद्यां स्वस्वरूपविमर्शिनीम् ।
हादिपञ्चदशार्णाढ्यां भजे कामेश्वराभिधाम् ॥ १७ ॥
संपत्करीमहाविद्यां षट्कूटाढ्यामहं भजे ।
महागजेन्द्रसंस्थां तामिदंताज्ञानरूपिणीम् ॥ १८ ॥
परमायुःप्रदां देवीं विद्यापञ्चकरूपिणीम् ।
कालसंकर्षिणीं विद्यां चण्डयोगीश्वरीं भजे ॥ १९ ॥

अष्टादशार्णां सद्विद्यां शाम्भवीमहमाश्रये ।
शुद्धज्ञानप्रदां पूर्णाहन्तारूपां परेशितुः ॥ २० ॥
एकाक्षरीं पराविद्यामेणाङ्कसदृशप्रभाम् ।
एकत्वसिद्ध्यै संनौमि मुद्रापुस्तलसत्कराम् ॥ २१ ॥
बालां नवाक्षरीं देव्या अङ्गभूतां भजे मुदा ।
बालादित्यसमानाभां बालेन्दूज्ज्वलफालिकाम् ॥ २२ ॥
षड्विंशत्यक्षरां देवीमन्नपूर्णामहं भजे ।
उपाङ्गभूतां श्रीदेव्या दर्वीशोभितसत्कराम् ॥ २३ ॥
प्रत्यङ्गभूतां श्रीदेव्या अश्वारूढामहं भजे ।
त्रयोदशार्णमन्त्रां तां कशारश्मिलसत्कराम् ॥ २४ ॥
त्रितारिशक्तिप्रणवनवनाथाक्षरात्मकम् ।
पराप्रासादसंयुक्तं मन्नाथाङ्घ्रिद्वयं भजे ॥ २५ ॥
कादिपञ्चदशार्णाढ्यां शुद्धज्ञानप्रबोधिनीम् ।
पारम्पर्यागताद्वैतब्रह्मविद्यामहं भजे ॥ २६ ॥
श्यामाङ्गभूतां ध्यायामि वीणावादनलोलुपाम् ।
घनश्यामां लघुश्यामां विंशत्यर्णसमन्विताम् ॥ २७ ॥
उपाङ्गभूतां श्यामायाः सर्वविद्याप्रदायिनीम् ।
त्रयोदशसुवर्णाढ्यां विद्यां वाग्वादिनीं भजे ॥ २८ ॥
प्रत्यङ्गभूतां श्यामाया नकुलीं वाक्प्रदायिनीम् ।
द्वात्रिंशदक्षरोपेतां वज्रदन्तामहं भजे ॥ २९ ॥
बालापूर्वमहाविद्यापादुकारूपमन्वहम् ।
मातङ्ग्यभेदमन्नाथचरणद्वन्द्वमाश्रये ॥ ३० ॥

भक्तसर्वमनोभीष्टप्रदात्रीं श्यामलां भजे ।
श्यामामष्टनवत्यर्णयुक्तां बुद्धिस्वरूपिणीम् ॥ ३१ ॥
अङ्गभूतां तु वार्ताल्या विद्यां सप्तदशाक्षरीम् ।
भजेऽहं लघुवाराहीमुद्धर्त्रीं भूमिमर्णवात् ॥ ३२ ॥
उपाङ्गभूतां वार्ताल्या विद्यां पञ्चदशाक्षरीम् ।
वन्देऽहं स्वप्नवाराहीं घोरदुःस्वप्ननाशिनीम् ॥ ३३ ॥
प्रत्यङ्गभूतां वार्ताल्या वन्दे द्वात्रिंशदक्षराम् ।
पशुचित्तमनश्चक्षुस्तिरस्करणकारिणीम् ॥ ३४ ॥
वाग्वाराहीबीजपूर्वां श्रीविद्यागुरुपादुकाम् ।
पञ्चमीपादुकासंज्ञां वन्दे पञ्चाघनाशिनीम् । ३५ ॥
द्वादशोत्तरशताक्षरैर्युतां भेदवृत्तिरहितैर्जनैः स्तुताम् ।
दुष्टचित्तमदगर्वनाशिनीमिष्टदां हृदि भजे सुपञ्चमीम् ॥ ३६ ॥
त्रयोदशाक्षरीं पूर्तिविद्यां त्रिदशसेविताम् ।
त्रिखण्डविद्यया सेव्यां भजे त्रिकरणैरहम् ॥ ३७ ॥
वाग्लज्जाकमलालयाजमहिषीकामादिशब्दात्मिका-
गीर्दण्डाधिपबीजपूर्वसहितश्रीपादुकासंज्ञिकाम् ।
रक्तेन्दुद्युतिमिश्ररूपमहितां सद्रश्मिमालावृतां
वन्दे स्वैक्यविमर्शिनीं निरुपमां श्रीमन्महापादुकाम् ॥ ३८ ॥

श्रीबालमनोरमा प्रेस्, मैलापूर्, मद्रास्.